

- 2) Czy art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie nakładało na dostawców gazu ziemnego obowiązki dotyczące objętości składowanego gazu oraz prędkości jego poboru, a także obowiązki związane ze zdolnością magazynowania osiągniętą w związku z obowiązkiem utrzymywania zapasów magazynowych na terytorium tego państwa członkowskiego, przewidując jednocześnie, iż minister, dokonując oceny zdolności magazynowej, jaką dysponuje dostawca, bierze pod uwagę inne dostępne mu instrumenty modulacji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewnających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE (Dz.U. L 295, s. 1)

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawach
połączonych T-546/13, T-108/14 i T-109/14, Ante Šumelj i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu
25 kwietnia 2016 r. przez Antego Šumelja i in.**

(Sprawa C-239/16 P)

(2016/C 251/14)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ante Šumelj, Dubravka Bašljan, Đurđica Crnčević, Miroslav Lovreković, Drago Burazer, Nikolina Nežić, Blaženka Bošnjak, Bosiljka Grbašić, Tea Tončić, Milica Bjelić, Marijana Kruhoberec, Davor Škugor, Ivan Gerometa, Kristina Samardžić, Sandra Cindrić, Sunčica Gložinić, Tomislav Polić, Vlatka Pižeta (przedstawiciel: M. Krmek, odwjetnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- Uwzględnienie zarzutów przedstawionych przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.
- Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Po dokonaniu analizy wyroku Sądu wnoszący odwołanie podnoszą szereg zarzutów prawnych:

1. Wnoszący odwołanie uważają, że Sąd naruszył prawo na ich niekorzyść, ze względu na to, iż nie uznał, że Komisja uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi monitorowania wdrażania traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej w części odnoszącej się do wprowadzenia zawodu komornika publicznego do porządku prawnego Republiki Chorwacji zgodnie z art. 36 aktu dotyczącego przystąpienia, który wyraźnie stanowi, że „Komisja dokładnie monitoruje wszystkie zobowiązania podjęte przez Chorwację podczas negocjacji akcesyjnych, w tym również zobowiązania, które muszą zostać zrealizowane przed dniem przystąpienia lub z dniem przystąpienia”. Działania monitorujące Komisji dotyczyły w szczególności zobowiązań podjętych przez Chorwację w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i praw podstawowych (załącznik VII).
2. Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 57 wyroku (wbrew temu, co wskazano w pkt 52 wyroku), że z żadnego z zobowiązań określonych w załączniku VII do aktu dotyczącego przystąpienia, na który powołują się skarżący, nie wynika obowiązek ustanowienia przez Republikę Chorwacji zawodu komornika publicznego ani tym bardziej obowiązek podjęcia na tej podstawie przez Komisję określonych w art. 36 aktu o przystąpieniu działań w celu zapobieżenia uchyleniu ustawy o komornikach publicznych.

Negocjacje Republiki Chorwacji z Unią Europejską były długotrwałe i w odróżnieniu od pozostałych rozdziałów, rozdział 23, który był ostatnim i najtrudniejszym rozdziałem, został opracowany zgodnie z najlepszymi praktykami Unii Europejskiej. Dotyczył on kryteriów politycznych, od których było uzależnione przystąpienie Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej. Negocjacje zostały zakończone w dniu 30 czerwca 2011 r., po przekazaniu przez rząd chorwacki prezydencji Unii Europejskiej w dniu 12 maja 2011 r. sprawozdania dotyczącego spełnienia zobowiązań wynikających z rozdziału 23. W sprawozdaniu tym Republika Chorwacji podjęła w dziesięciu kwestiach konkretne zobowiązania, do których spełnienia zobowiązała się w związku z traktatem dotyczącym przystąpienia (art. 36 aktu dotyczącego przystąpienia). Zobowiązanie nr 1 i zobowiązanie nr 3, których postanowienia (związane z ustanowieniem komorników publicznych) przytaczają wnoszący odwołanie w postępowaniu, wyraźnie nakładają na Republikę Chorwacji zobowiązanie do ustanowienia komorników publicznych.

3. Ponadto Sąd naruszył prawo (niezgodnie z zasadą pewności prawa) wskazując wcześniej w pkt 47–51 zaskarżonego wyroku, że zobowiązanie nr 1 nie odnosiło się do określonej strategii reformy sądownictwa i do określonego planu działania, które obowiązywały w okresie od zakończenia negocjacji do uchylecia ustawodawstwa regulującego zawód komornika publicznego. Wnoszący odwołanie twierdzą, że fakt powoływania się na inną strategię reformy sądownictwa, niż strategia, którą Komisja przytoczyła następnie w swych dokumentach, a nie na strategię reformy sądownictwa z 2011 r. i na plan działania z 2011 r., które zobowiązywały Republikę Chorwacji do ustanowienia urzędu komornika publicznego, tworzy niebezpieczny precedens niezgodny z racjonalną wykładnią prawa.
4. Podobnie Sąd naruszył prawo stwierdzając w pkt 55, że wnoszący odwołanie nie powołują się na żadne konkretne naruszenie inne niż naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ze względu na to, iż podnoszą oni tytułem naruszenia dyskryminację, naruszenie prawa do pracy i pewności prawa przez cały czas trwania postępowania. Jest po prostu niesamowite, że Sąd w wydanym przez siebie zaskarżonym wyroku zupełnie pomija zasadę (w żaden sposób nie odnosi się do tej zasady) pewności prawa (pewność prawa), której konsekwencję zgodnie z utrwalonym orzecznictwem stanowi zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań.
5. Sąd naruszył prawo uznając, że art. 13 traktatu o Unii Europejskiej nie ma znaczenia dla niniejszego postępowania. Jednakże zachowanie nie jest bezprawne jedynie w sytuacji, gdy oznacza naruszenie prawa stanowionego Unii Europejskiej, to jest norm pisanych, lecz także, gdy narusza zasady ogólne prawa (pewności prawa), jak ma to miejsce w przypadku naruszenia art. 13 TUE. Unia dysponuje ramami instytucjonalnymi, które mają na celu propagowanie jej wartości, realizację jej celów, służenie jej interesom, interesom jej obywateli oraz interesom państw członkowskich, jak również zapewnianie spójności, skuteczności i ciągłości jej polityk oraz działań. Ogólne zasady prawa stanowią część porządku prawnego Unii Europejskiej.
6. Sąd naruszył prawo nie stwierdzając, zgodnie z art. 17 traktatu o Unii Europejskiej, że wnoszący odwołanie zostali mianowani, a zatem zatrudnieni w celu wykonywania obowiązków komorników publicznych w momencie zamknięcia rozdziału 23, to znaczy, gdy została opracowana reforma sądownictwa, której część stanowią komornicy publiczni. Właśnie po zakończeniu negocjacji akcesyjnych pomiędzy Republiką Chorwacji i Unią Europejską, w szczególności poprzez podjęcie konkretnych działań i ze względu na art. 26 konwencji wiedeńskiej, wnoszący odwołanie mieli gwarancję prawną wykonywania wybranego przez siebie zawodu.
7. Sąd naruszył prawo nie uznając, w świetle bezwzględnie obowiązujących postanowień art. 36 aktu dotyczącego przystąpienia, że Komisja powinna czuwać nad jego wdrożeniem i przyjąć wszelkie niezbędne środki, aby Republika Chorwacji wywiązała się ze swych zobowiązań. Ponieważ Komisja nie postąpiła zgodnie z art. 17 traktatu o Unii Europejskiej, naruszyła ona to postanowienie na niekorzyść wnoszących odwołanie.

8. Sąd naruszył prawo nie uznając, że traktat dotyczący przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej jest wynikiem negocjacji, a zatem nakłada obowiązki i wywołuje skutki prawne zgodnie z przepisami i porządkiem prawnym Unii Europejskiej. W niniejszym wypadku traktat dotyczący przystąpienia zapewnia wnoszącym odwołanie prawo do pracy i utworzenie nowego zawodu, do którego zostali wybrani. W świetle postanowień traktatu wnoszący odwołanie mogli słusznie oczekiwać, że rozpoczną wykonywanie obowiązków, do których zostali powołani, gdyż spełnili uprzednio wszystkie wymagane przesłanki prawne (zdali egzaminy, złożyli rezygnację z poprzednio zajmowanych stanowisk i wyposażyli swe biura).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14, Vedran Vidmar i Darko Graf/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 kwietnia 2016 r. przez Vedrana Vidmara i in.

(Sprawa C-240/16 P)

(2016/C 251/15)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Vedran Vidmar, Saša Čaldarević, Irena Glogovšek, Gordana Grancarić, Martina Grgec, Ines Grubišić, Sunčica Horvat Peris, Zlatko Ilak, Mirjana Jelavić, Romuald Kantoci, Svyetlana Klobučar, Ivan Kobaš, Tihana Kušeta Šerić, Damir Lemaić, Željko Ljubičić, Gordana Mahovac, Martina Majcen, Višnja Merdžo, Tomislav Perić, Darko Radić, Damjan Saridžić (przedstawiciel: D. Graf, odwjetnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- Uchylenie w całości wyroku Sądu wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14, uwzględnienie żądań sformułowanych przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji w skardze z dnia 1 lipca 2014 r. i zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz wnoszących odwołanie kosztów postępowania odwoławczego.
- Tytułem ewentualnym, uchylenie w całości wyroku Sądu wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz wnoszących odwołanie kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionują następujące części zaskarżonego wyroku:

- pkt 40, w którym Sąd uznał, że czynne bezprawne zachowanie instytucji UE stanowi tylko jeden z niezbędnych elementów umożliwiających powstanie pozaumownej odpowiedzialności Unii, zważywszy, iż to stanowisko Sądu jest sprzeczne z art. 340 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 maja 1992 r., Mulder i in./Rada i Komisja, C-104/89 i C-37/90, EU:C:1992:217);
- pkt 47, w którym z naruszeniem art. 36 i załącznika VII do aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej zobowiązania podjęte przez Republikę Chorwacji wobec Unii podczas negocjacji dotyczących przystąpienia do Unii, Sąd błędnie nazwał „zasadami”, zważywszy, że niniejsza sprawa nie dotyczy zasad, lecz 11 konkretnych zobowiązań Republiki Chorwacji wobec Unii, które weszły w życie w dniu 9 grudnia 2011 r.;